

Yêu trọn một đời

Audio - Năm ấy, cô mười sáu tuổi, lần đầu thích một chàng trai.

Anh không cao lắm, nho nhã thư sinh nhưng lại thích chơi đá bóng, có một giọng nói rất trầm, thành tích học tập tốt, thường đứng nhất trong lớp.

Tuy lúc ấy, vấn đề yêu sớm đã không còn là chuyện gì to tát, nữ sinh theo đuổi nam sinh cũng không còn là tin tức nóng hổi, cô càng không phải là dạng con gái hướng nội, nhưng cô chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ tỏ tình với anh, chỉ nghĩ rằng, nếu được mãi mãi đứng xa xa dõi theo anh là đã tốt lắm rồi.

Khi ấy cô thường xuyên gặp anh trên đường, chào hỏi một tiếng cũng vui sướng cả ngày trời, tan học rồi cũng không về nhà mà đến sân vận động chạy chậm chậm từng vòng từng vòng... chỉ để nhìn anh đá bóng. Cô còn học cả cách xếp sao may mắn, mỗi ngày viết một câu cô muốn nói với anh lên một mảnh giấy, gấp thành một ngôi sao may mắn nho nhỏ, vui sướng đặt vào trong một chiếc lọ to.

Cô thường nhìn anh và nghĩ, một chàng trai như anh, chắc sẽ thích một cô gái dịu dàng ân cần chẳng, đó là cô gái có mái tóc dài đen nhánh, một đôi mắt long lanh, lúc vui vẻ sẽ mím môi cười nhẹ nhàng. Tóc của cô rất đen nhưng lại chỉ ngắn đến vành tai, cô có một đôi mắt to nhưng mỗi khi cười sẽ híp lại thành một đường chỉ. Cô vẫn soi mình vào gương thầm nghĩ, nếu một ngày nào đó cô trở thành mẫu người con gái ấy, có khi nào anh sẽ thích cô?

Nhưng nghĩ thì nghĩ thế thôi, mỗi tháng cô vẫn chạy ra tiệm cắt tóc để xén gọn mái tóc vừa hơi hơi dài ra của mình lên đến mang tai, vẫn cười ha ha thật to mỗi khi gặp chuyện vui, đến nỗi đôi mắt to híp lại thành một đường nhỏ.

Năm mười chín tuổi, cô thi đậu vào một trường đại học tầm tầm bậc trung. Anh phát huy khả năng của mình, đậu vào một trường đại học nổi tiếng ở một thành phố khác. Khi cô ngồi trên tàu hỏa rời khỏi thành phố nhỏ đã nuôi nấng cô từ thuở mới lọt lòng này, tràn ngập trong đầu là những hồi ức nhỏ nhoi của cô và anh.

Cuộc sống đại học đã mở màn bằng mười mấy ngày tập huấn quân sự gian khổ. Buổi tối trước khi ngủ, những bạn gái khác đều trốn trong chăn lén lút gọi điện thoại về tâm sự kể lể với bạn trai, còn cô đã mấy lần bấm xong dãy số quen thuộc nhưng cuối cùng cũng không nhấn nút gọi. Mười mấy năm rồi, cô mới biết được lần đầu thế nào gọi là nhớ nhung, thì ra, nhớ nhung là một loại sức mạnh khiến con người có thể vô ý rơi nước mắt lúc nào không hay.

Cuộc sống bốn năm trong trường đại học cũng không quá dài, một cô gái dễ thương hoạt bát như cô không thiếu những kẻ theo đuổi, nhưng cô vẫn lựa chọn độc thân.

Nhiều người tò mò hỏi cô vì sao, cô luôn mỉm cười nhẹ nhàng, đáp: “Học tập là quan trọng mà.”

Quả thực cô cũng rất cố gắng học tập, chỉ để thi đỗ nghiên cứu sinh trường anh.

Trong bốn năm, mái tóc cô không ngừng dài thêm, cô cũng không cắt ngắn đi nữa. Có một lần khi họp lớp cũ, mọi người thấy cô thì đều choáng váng, một mái tóc dài suôn thẳng đen nhánh, một đôi mắt to long lanh với màu kẻ mắt thật đẹp khiến đôi mắt ấy càng thêm sinh động, làn da trắng hồng, luôn mỉm cười khẽ, không ai nhận ra cô bé lém lỉnh ngày xưa nữa.

Lúc anh nhìn thấy cô cũng không khỏi rung động, nhưng khi ấy tay anh đang vòng quanh chiếc eo thon của một người con gái khác.

Cô nhìn thấy cô gái dịu dàng xinh đẹp hơn mình bên cạnh anh, nhưng che giấu rất giỏi sự hụt hẫng trong lòng, chỉ cười nhẹ với anh, nói: “Lâu quá không gặp.”

Hai mươi hai tuổi, cô đậu vào nghiên cứu sinh trường anh với thành tích cao nhất. Anh không tiếp tục học lên mà vào một công ty nước ngoài, công việc xuất sắc, lương mỗi năm nhanh chóng tiến đến bảng sáu người cao nhất.

Cô tiếp tục trải qua cuộc sống học sinh đơn điệu thậm chí héo mòn, vẫn sống độc thân.

Một lần nghỉ phép về nhà, vừa vào đến nơi thì mẹ cô đã kéo sang một bên, lo

lẳng xót thương, “Con gái à, học là việc tốt. Nhưng phụ nữ luôn phải cưới chồng sinh con, đó mới là đúng đắn.” Cô gật đầu, bước vào phòng sắp xếp đồ đạc mang về. Lấy chiếc lọ to đựng đầy những ngôi sao may mắn ra trước hết, đặt trên giá sách. Trên giá là một dãy những chiếc lọ đựng sao, đều đầy ắp, vừa đúng sáu bình.

Hai mươi lăm tuổi, với học vị thạc sĩ của một trường đại học danh tiếng và bằng thành tích ưu tú, cô nhanh chóng tìm được một công việc tốt, lương tháng trên vạn tệ.

Lúc ấy anh đã tự mở công ty riêng, làm ăn rất thuận lợi. Khi chi nhánh công ty thứ ba được khai trương, anh kết hôn với thiên kim tiểu thư của phó thị trưởng, song hỷ lâm môn.

Cô xuất hiện trong buổi hôn lễ linh đình ấy, nghe thấy người cạnh bên nhắc đến chú rể tuổi trẻ tài cao, cô dâu gia thế hơn người, vừa du học về, tướng mạo như hoa, đúng là một đôi trai tài gái sắc.

Cô ngấm nụ cười phơi phới mãn nguyện của anh, trong lòng chợt dậy lên một cảm giác hạnh phúc, một cảm giác thật kỳ lạ, như thể cô gái đang nở nụ cười tươi như hoa đứng bên cạnh anh chính là cô vậy.

Hai mươi sáu tuổi, cô kết hôn với một đồng nghiệp trong công ty, từ khi quen nhau đến khi kết hôn không đến nửa năm, gần gũi đến mức cô không biết hai người có yêu nhau hay không. Hôn lễ của họ tổ chức rất đơn giản dưới sự yêu cầu kiên quyết của cô, chỉ mời vài người bạn thân thiết đến dự.

Đêm ấy cô uống rất nhiều rượu, lần đầu tiên uống nhiều đến thế, không say nhưng lại nôn đến ruột gan đảo lộn. Cô đứng trong nhà vệ sinh ngắm gương mặt bị hơi nước bao phủ dần trở nên mờ hồ trong gương, lần đầu có cảm giác muốn khóc một trận thật dữ dội. Nhưng phút cuối, cô vẫn dậm lại son phấn, bước ra ngoài tiếp tục đóng vai một cô dâu hạnh phúc tột bậc.

Trong túi áo khoác ngoài của cô có một ngôi sao may mắn mà sáng nay cô đã gấp vội vàng, bên trong viết, “Hôm nay, em đã trở thành vợ của người khác. Nhưng em biết, người em yêu là anh.”

Năm ba mươi sáu tuổi, cuộc sống của cô giản dị êm đềm.

Một hôm trên đường đi vô tình gặp được một người bạn cũ, nhắc đến anh, bất ngờ biết được việc làm ăn của anh thất bại, cú shock nặng nề này khiến anh cứ lang thang ở các quán bar, vợ con xa rời.

Cô tìm đến mấy ngày trời mới thấy anh trong một quán bar nhỏ. Cô không mắng anh, chỉ đưa cho anh một phong bì dày, bên trong là tất cả những gì cô tích lũy được, sau đó nói rằng, “Em tin anh sẽ bắt đầu làm lại được từ đầu.”

Anh mở phong bì ra, một dãy số cực lớn đập vào mắt khiến anh không thể nào tin nổi, những người bạn “thân thiết” khi xưa đều lạnh lùng trốn tránh khi nghe anh nói đến hai chữ “mượn tiền”, cô chẳng qua chỉ là một người bạn cũ mà anh suýt nữa đã quên tên, nhưng lại khảng khái rộng lượng đến thế ư?

Cô vẫn cười nhẹ nhàng, nói, “Bạn bè chẳng phải nên giúp đỡ lẫn nhau sao?”

Đêm ấy khi chồng cô biết được sự tình, một tát tai thật mạnh đã giáng xuống mặt cô, gầm lên: “Hơn triệu đồng mà đưa hết cho hắn không nói tiếng nào, có phải cô có tình ý gì không hả?”

Cô bị đánh ngã sóng soài xuống đất, không rơi lệ cũng chẳng nói năng gì, càng không trả lời chất vấn của chồng mình. Tuy cô chưa từng thừa nhận cô yêu anh trước bất kỳ ai, nhưng cô cũng quyết không phủ nhận rằng cô yêu anh.

Năm cô bốn mươi tuổi, công ty của anh đã trở thành một trong những công ty có sức cạnh tranh lớn nhất trong cùng ngành nghề.

Đêm ấy anh gửi đến nhà cô hai triệu tệ cùng mười phần trăm cổ phần công ty. Chồng cô vừa vui hể hả vừa nói, “Không cần khách sáo như vậy, bạn bè giúp đỡ nhau là chuyện nên làm”, vừa ký tên lên giấy tờ chuyển nhượng cổ phần.

Cô không nói gì, chỉ bảo một câu, “Thôi thì ở lại ăn bữa cơm đi.”

Anh không có lý do gì để từ chối.

Khi các món ăn được dọn lên, anh sững sờ khi nhận ra những món anh thích đều có đủ. Nhưng khi anh ngẩng đầu lên nhìn thấy cô đang điềm tĩnh gắp

thức ăn cho chồng con, trong lòng bỗng hụt hẫng, cảm thấy mình đã suy nghĩ quá nhiều.

Trước khi ra về, anh lấy một tấm thiệp mời từ trong túi ra, cười nói: “Hy vọng các bạn có thể đến chung vui.” Cô tưởng rằng anh lại khai trương một công ty con mới nên cũng không để ý nhiều, đón lấy rồi để tạm trên ghế salon.

Tiền anh xong rồi quay người vào nhà bếp dọn rửa bát đĩa, cô chợt nghe thấy tiếng chồng mình kêu to: “Câu nói ‘Con người hễ có tiền là phong lưu’ quả không sai. Nhìn người bạn cũ của em đây này, đã kịp cưới vợ hai nhanh đến thế rồi.”

Tay của cô chợt run lên, một mảnh bát vỡ sượt qua, máu thoáng chốc tuôn chảy, từng giọt từng giọt tí tách rơi xuống. Cô nhìn khoảng nước bị nhuộm hồng, chợt nhớ đến váy cưới trên người cô gái dung nhan như ngọc của mười năm về trước, hình như cũng chính là màu sắc ấy.

Năm cô năm mươi lăm tuổi, một hôm nọ bỗng ngã xuống ngất đi ngay tại nhà mình, rồi được đưa vào bệnh viện. Sau một đợt kiểm tra, sắc mặt bác sĩ nặng nề, gọi chồng cô ra một bên nói chuyện. Cô vốn là một phụ nữ thông minh, gọi bác sĩ lại rồi hỏi nghiêm túc: “Tôi còn sống được mấy ngày nữa?” Ba tháng!

Bạn bè, họ hàng lần lượt đến thăm cô. Anh là người cuối cùng.

Cô nằm trên giường, đã bắt đầu mê loạn, nhưng vừa nhìn thấy ngôi sao may mắn trong tay anh, cô lập tức tỉnh táo.

“Cái này cho em phải không?” Cô chỉ vào ngôi sao ấy, trên gương mặt lộ ra nét cười thấp thoáng.

Anh vội vã trả lời, “A, phải. Đúng thế. Đây là anh mang đến cho em.”

Đúng là mèo mù vớ cá rán, đây vốn do một cô bé gây quỹ cho Hội chữ thập đỏ tặng anh khi tình cờ gặp ở sân bay, lúc ấy anh đang cuống lên để đi gặp cô, lúc nhận lấy cũng chưa kịp nhìn rõ là thứ gì thì đã vội lên xe ngay, trên đường đi cứ giữ chặt lấy mà cũng không biết.

Cô đón lấy ngôi sao may mắn ấy, giữ chặt đặt trước ngực một lúc lâu không buông rời.

Cuối cùng, cô chỉ chiếc bàn bên cạnh đó, bên trên cũng đặt một ngôi sao may mắn, đêm qua cô đã tốn hơn một tiếng đồng hồ mới gấp xong, chậm rãi nói với anh: “Trong căn nhà em ở trước kia, vẫn còn ba mươi chín lọ đựng sao may mắn, đợi khi em đi rồi, anh đặt chúng và cả hai ngôi sao này cùng hỏa thiêu với em, được không?”

Anh vẫn chưa kịp trả lời thì cô đã nhắm mắt, gương mặt an lành.

Hôm hỏa táng cô, anh làm theo di nguyện của cô, rải những ngôi sao may mắn lên khắp trên người cô, ba mươi chín lọ, không cẩn thận đã làm rơi ra một hai ngôi sao mà không phát hiện thấy. Khi anh quay người bỏ đi, chợt nhận ra trên đất vẫn còn hai ngôi sao. Lúc nhặt lên, anh nghĩ, thôi kệ, xem như giữ lại làm kỷ niệm vậy.

Anh bảy mươi tuổi.

Một hôm nọ, khi anh đeo cặp kính lão ngồi đọc sách trong vườn hoa, đứa cháu nội bốn tuổi bỗng mang hai mảnh giấy nhỏ ra, khoái chí chạy đến trước mặt anh, hét lên, “Ông ơi, ông ơi, dạy cháu đọc chữ.”

Anh đẩy đẩy gọng kính, nhìn kỹ dòng chữ trên mảnh giấy nhỏ đó, “Kiệt, hôm nay bộ áo đá bóng màu xanh anh mặc rất đẹp. Còn nữa, con số 6 này em cũng rất thích, ha ha.”

Anh cau mày, hỏi cháu mình, “Hai mảnh giấy này cháu tìm ở đâu ra thế?”

“Đâu phải giấy đâu ạ, đó là hai ngôi sao ông đặt trên bàn sách ấy. Cháu mở nó ra, thì thấy bên trong có chữ nè!”

Anh ngẩn ra, lại nhìn vào mảnh giấy thứ hai, “Kiệt, có một hạnh phúc là có một người có thể khiến mình bất chấp tất cả để yêu người đó trọn một đời.”

Có một hạnh phúc là có người có thể khiến mình bất chấp tất cả để yêu người đó trọn một đời. Anh nhắm đi nhắm lại, nước mắt đã chảy tràn.